

Concurs de admitere în magistratură
2022 - 2023

PROCES-VERBAL

de motivare a soluțiilor pronunțate pentru contestațiile la barem formulate în legătură cu
proba scrisă (proba a 2-a) de verificare a cunoștințelor juridice teoretice și practice

17 octombrie 2022

Materia: **Drept penal și drept procesual penal**

Data susținerii probei: **09 octombrie 2022**

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în baza art. 23 alin. (4), coroborat cu art. 20 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, contestații referitoare la baremul stabilit pentru disciplina Drept penal și Drept procesual penal.

Au fost formulate contestații la barem de către 11 candidați, 4 la disciplina Drept penal, iar 10 la disciplina Drept procesual penal.

I. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul I:

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect.

Contestația a fost respinsă.

În contestație, candidatul susține că, în mod eronat, nu s-a punctat diferența între elementul material al celor două infracțiuni supuse comparației. Astfel, se susține că o diferență ar consta în faptul că infracțiunea de delapidare are prevăzute suplimentar variante alternative de săvârșire, prin modalitatea *folosirii*, respectiv *traficării*.

Contestația va fi respinsă, fiind nefondată. Astfel, enunțul cerinței prevede expres că analiza comparativă trebuie să privească doar varianta alternativă a *însușirii*, comună ambelor norme de incriminare.

II. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul II:

A. Cu privire la Subiectul II, pct. 1

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestația a fost respinsă.

Contestația privește două aspecte distincte. În primul rând, se critică reținerea în sarcina lui CC a complicității la infracțiunea de violare de domiciliu, argumentându-se că autorul a solicitat sprijin doar pentru săvârșirea infracțiunii de viol, nu și de violare de domiciliu. În al doilea rând, critica vizează modalitatea de acordare a punctajului, criticându-se notarea globală a unor aspecte, iar nu parțială, așa cum s-a procedat în raport de alte elemente regăsite pe barem.

Legat de primele aspecte învederate, Comisia arată că se ignoră prevederile art. 50 alin. (2) C.pen. privind efectul circumstanțelor reale, incident în cauză. Astfel, din starea de fapt rezultă clar că CC cunoștea faptul că autorul urma să pătrundă în locuința victimei pentru a își pune în aplicare planul - „BB l-a sunat pe (...) CC (...) căruia i-a povestit ce urmează să facă și l-a rugat să vină și el să stea de pază pe trotuar, în apropierea casei (...)”.

Din perspectiva celei de-a doua critici invocate, privind modalitatea de acordare și defalcare a punctajului din barem, Comisia arată că, potrivit Regulamentului de admitere, competența sa este limitată la verificarea corectitudinii punctajului stabilit, iar nu a ponderii sau modalității de defalcare a acestuia.

B. Cu privire la Subiectul II, pct. 2

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestația a fost respinsă.

În contestație se susține că nu are relevanță ipoteza în care procurorul nu exercită din oficiu acțiunea penală, deoarece părinții victimei pot depune plângere prealabilă. În continuare, se trimite la dispozițiile infracțiunii de violare de domiciliu din Codul penal din 1969, arătându-se că, în forma agravată, acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu; de asemenea, se mai susține că nu toate infracțiunile sunt îndreptate doar împotriva victimei VV, astfel că trebuia punctată și varianta alternativă a depunerii plângerii prealabile, fără legătură cu situația exercitării acesteia din oficiu de către procuror.

Comisia arată că enunțul trimite clar la situația infracțiunilor comise de AA și reținute în cauză, iar candidatul adaugă, în mod nepermis, elemente noi în starea de fapt pentru a putea imagina ipoteze care, în opinia sa, ar merita punctate. De asemenea, argumentele privind dispozițiile legislației penale anterioare nu au relevanță, căci elementele de inedit privind modificarea legislației incidente în cauză erau, la fel, precis identificate în enunț, iar în soluționare nu se putea depăși cadrul acestora (în acest sens, se precizează în mod expres că toate celelalte dispoziții ale Codului penal rămân nemodificate).

C. Cu privire la Subiectul II, pct. 3

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect.

Contestația a fost respinsă.

Analizând fondul contestației se observă că, deși se menționează expres că vizează subiectul II.3, argumentele privesc modalitatea de determinare a legii penale mai favorabile, fiind astfel în relație cu subiectul II, pct. 2. În concret, candidatul critică faptul că nu a fost punctat referirea la hotărârea nr. 5/2014 a instanței supreme, completul pentru dezlegarea unor probleme de drept, respectiv la decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale, ambele reținând aplicarea legii penale mai favorabile global, iar nu pe instituții autonome.

Comisia arată că menționarea cu titlu general a unor hotărâri relevante în materia aplicării în timp a legii penale nu fac obiectul subiectului practic ce trebuia soluționat. Astfel, legea penală mai favorabilă se aplică *in concreto*, iar subiectul urmărea tocmai modalitatea de determinare a acestui mecanism la cazul concret, prin raportare la modificărilor legale expres precizate în enunț. Suplimentar, toate ipotezele de pe barem respectă principiul aplicării globale, în toate cazurile fiind incidentă o singură instituție în comparație (cauza de înlăturare a răspunderii penale, respectiv, după caz, sistemul sancționatoriu).

III. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul III:

3 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat a susținut că în barem nu a identificat ca fiind punctate următoarele deosebiri dintre reținere și control judiciar:

1. Existența cazului special în care se poate dispune reținerea, mai exact cu privire la infracțiunile de audiență, prevăzut de art. 360 C.pr.pen. Reținerea poate fi dispusă prin declarația orală a procurorului, consemnată în încheierea de ședință, acest caz nefiind aplicabil controlului judiciar.

2. În cazul controlului judiciar, cu ocazia dispunerii acestuia, procurorul trebuie să impună inculpatului un număr de 3 obligații, prevăzute de art. 215 alin. 1 din Codul de Procedură Penală. Aceste obligații nu pot fi impuse atunci când se dispune reținerea, solicitând modificarea baremului în consecință.

Comisia a reținut ca nefondată această contestație, întrucât încălcarea invocată la pct. 1 excedează cerinței. Astfel, din enunț rezultă că deosebirile vizează cele două măsuri preventive privative/restrictive de libertate luate în cursul urmăririi penale, iar infracțiunile de audiență se săvârșesc în fața instanței de judecată, în cursul judecătii. De altfel, dispozițiile art. 360, invocate de contestator, se regăsesc în titlul III, intitulat „Judecata”, al Codului de procedură penală. Nici încălcarea de la pct. 2 nu poate fi reținută, având în vedere, pe de o parte, că aceasta derivă din caracterul privativ versus restrictiv de libertate al măsurilor, iar conform notei 2 această diferență nu se punctează, iar pe de altă parte, sub aspectul conținutului măsurii, baremul include un punctaj în acest sens.

Al doilea candidat a susținut că mai sunt trei deosebiri care nu au fost reținute în barem:

1. Potrivit art. 227 alin. (1) C.pr.pen. dacă s-a respins propunerea de arestare preventivă, reținerea încetează, iar în cazul controlului judiciar nu încetează dacă nu se dispune arestarea preventivă;

2. Potrivit art. 210 alin. (1) C.pr.pen în cazul reținerii există o obligație de informare a persoanelor menționate în acest text de lege, iar în cazul reținerii nu există această obligație;

3. Potrivit art. 90 C.pr.pen. asistența juridică este obligatorie în cazul suspectului sau inculpatului reținut, iar în cazul inculpatului aflat sub control judiciar nu este obligatorie asistența juridică.

Comisia a reținut ca nefondată această contestație, întrucât încălcarea invocată la pct. 1 excedează cerinței (măsuri luate nu propuneri de înlocuire), candidatul aducând informații suplimentare care nu erau date în enunț și intrând cu analiza în altă instituție (arestarea preventivă). Deopotrivă și încălcarea invocată la pct. 2 excedează cerinței întrucât informarea amintită de candidat e extrinsecă măsurii preventive, nu ține de conținutul măsurilor preventive pentru a putea intra în comparație. Cu privire la încălcarea invocată la pct. 3, candidatul se află în eroare întrucât asistența juridică este obligatorie și în cazul măsurii controlului, astfel cum rezultă din dispozițiile speciale ce reglementează această măsură: art. 212 alin. (3) C.pr.pen.; art. 214 C.pr.pen.

Al treilea candidat a solicitat să fie punctate și următoarele deosebiri:

- Termenul de formulare a căii de atac este diferit: în cazul reținerii, plângerea împotriva ordonanței de reținere poate fi formulată înainte de expirarea duratei acesteia (art. 209 alin. (14)-(15) C.pr.pen.), în timp ce plângerea împotriva ordonanței prin care a fost dispusă măsura controlului judiciar poate fi formulată în termen de 48 de ore de la comunicare (art. 213 alin. (1) C.pr.pen.).

- În cazul controlului judiciar, organul care dispune măsura impune inculpatului să respecte anumite obligații (art. 215 C.pr.pen.), în timp ce respectarea acestor obligații nu este necesară în cazul reținerii.

Comisia a respins ca nefondată și această contestație, având în vedere, cu privire la prima așa zisa deosebire, că diferența între termenul de formulare a plângerii împotriva măsurii reținerii și cel prevăzut pentru formularea plângerii împotriva măsurii controlului judiciar decurge implicit din durata și posibilitatea/imposibilitatea prelungirii măsurilor, nefiind o diferență care poate fi punctată distinct. Astfel, în cazul reținerii durata acesteia este de 24 de ore și nu poate fi prelungită, aspecte punctate în barem, ceea ce duce implicit la concluzia că plângerea împotriva măsurii nu se poate face decât înainte de expirarea acesteia întrucât după acest moment, măsura încetând de drept conform art. 241 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., calea de atac ar rămâne fără obiect. În cazul măsurii controlului judiciar, durata acesteia fiind de cel mult 60 de zile care poate fi prelungită, aspecte punctate, de asemenea, în barem, termenul de exercitare a căii de atac poate fi

prevăzută de legiuitor, cel puțin teoretic, oricând în cursul acestei durate, superioară celei din materia reținerii.

Pe de altă parte, durata diferită a termenelor de exercitare a căii de atac este dată și de momentul diferit de la care încep să curgă, în cazul reținerii de la luarea măsurii, ordonanța fiindu-i înmănată suspectului sau inculpatului ulterior acestui moment, conform art. 209 alin. 11 C.pr.pen., iar în cazul controlului judiciar de la comunicarea ordonanței, care se comunică inculpatului conform art. 212 alin. 4 C.pr.pen. Or, momentele diferite de început ale termenelor (dies a quo) reprezintă o consecință a naturii privative, respectiv restrictive de libertate a celor două măsuri preventive, aspecte nepunctate în barem întrucât fac parte din enunțul cerinței.

Prin urmare, aspectele care decurg din diferențele deja punctate în barem (termenele diferite în cazul formulării plângerii împotriva măsurilor, durata maximă a celor două măsuri, natura termenelor pe care sunt dispuse) nu pot fi punctate distinct. În plus, cerința subiectului viza identificarea deosebirilor dintre celor două măsuri preventive și nu între căile de atac care pot fi exercitate împotriva actelor prin care sunt dispuse.

Cu privire la cea de-a doua așa zisa deosebire, așa cum s-a reținut anterior, nu poate fi reținută, având în vedere, pe de o parte, că aceasta derivă din caracterul privativ versus restrictiv de libertate al măsurilor, iar conform notei 2 această diferență nu se punctează, iar pe de altă parte, sub aspectul conținutului măsurii, baremul include un punctaj în acest sens.

IV. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul IV:

A. Cu privire la Subiectul IV, pct. 1

6 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

În primul rând, cei mai mulți contestatori au arătat că, în mod greșit, s-a prevăzut în barem că încheierea de declinare a competenței este definitivă, deoarece art. 346 alin. (6) C.pr.pen. rap. la art. 50 alin. (4) C.pr.pen. prevede că această încheiere nu este supusă căilor de atac, solicitând fie înlocuirea mențiunii „definitivă” cu mențiunea „nu este supusă căilor de atac”, fie punctarea alternativă.

Comisia consideră că nu sunt întemeiate contestațiile vizând acest aspect având în vedere, pe de o parte, că în barem, în enunț, a fost reținut art. 50 alin. (4) C.pr.pen., care prevede că „Hotărârea de declinare nu este supusă căilor de atac”, iar pe de altă parte, hotărârea „definitivă” este inclusă în categoria hotărârilor ce nu sunt supuse căilor de atac. În concluzie, ambele variante sunt corecte în condițiile enunțului din barem și nu se impune modificarea acestuia în sensul solicitat.

Se mai invocă de către un candidat că hotărârea de declinare a competenței ar trebui să fie în mod corect o sentință, deoarece instanța s-a dezinvestit fără a soluționa cauza. Or, art. 370 alin. (1) C.pr.pen. prevede în mod clar că aceste hotărâri se numesc sentințe.

Comisia constată ca fiind nefondată această critică având în vedere faza procesuală în care s-a dispus declinarea de competență. Fiind în faza camerei preliminare nu sunt incidente dispozițiile art. 370 C.pr.pen. invocate de contestatorul candidat, ci dispozițiile art. 345 C.pr.pen. care reglementează procedura în camera preliminară (norma generală în materie de cameră preliminară) și care prevăd în dispozițiile alin. (2) că „*Judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, prin încheiere, (...)*”, fără a se face vreo distincție. Or, obiectul procedurii în camera preliminară îl constituie inclusiv verificarea competenței, art. 346 alin. (6) C.pr.pen. făcând trimitere la art. 50 C.pr.pen., iar art. 50 alin. (4) C.pr.pen. menționează noțiunea de „*hotărâre*”, iar nu sentință.

S-a mai susținut de către un candidat că ar trebui reținută ca greșeală și împrejurarea că judecătorul de cameră preliminară nu a citat părțile și persoana vătămată cu mențiunea de a formula cereri și excepții în termenul de 20 de zile prevăzut de art. 344 C.pr.pen.

Nici această critică nu poate fi reținută de comisie, întrucât din datele speței rezultă că rechizitoriul, obiectul camerei preliminare și drepturile au fost comunicate, având în vedere că termenul din 10.08.2022 a fost stabilit tocmai pentru discutarea obiectului procedurii camerei preliminare, iar niciunul dintre cei prezenți nu a invocat o astfel de omisiune.

Însă, comisia găsește ca fiind fondată contestația formulată de un candidat prin care solicită să fie reținută ca greșeală și împrejurarea că inculpaților și persoanei vătămate nu li s-a acordat un termen de cel puțin 20 de zile, conform art. 344 alin. 2 C.pr.pen.

Astfel, conform art. 344 alin. 2 teza finală C.pr.pen. „*(...) Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.*” Din datele speței rezultă că dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei X la data de 20.07.2022, iar termenul stabilit în procedura camerei preliminare a fost la data de 10.08.2022. Calculând termenul minim de 20 de zile, pe zile libere în conformitate cu art. 269 alin. (2) C.pr.pen., cu începere din 20.07.2022, ziua înregistrării dosarului la instanță, acesta se împlinea la data de 10.08.2022, astfel că termenul pentru discutarea procedurii camerei preliminare putea fi fixat cel mai devreme la data de 11.08.2022.

Or, judecătorul de cameră preliminară a fixat termenul în procedura camerei preliminare înainte de a se împlini termenul minim de 20 de zile, cu încălcarea dispozițiilor art. 344 alin. 2 teza finală C.pr.pen. Cum cerința de la punctul 1 al subiectului IV este identificarea unor încălcări ale dispozițiilor procedurale de către judecătorul de cameră preliminară, trebuia ca în baremul inițial să fie reținută și această încălcare.

Dat fiind faptul că aceasta nu se regăsește în barem, comisia a admis contestația și a reținut și această încălcare (nerespectarea termenului de 20 zile prevăzut de art. 344 alin. (2) teza finală C.pr.pen.) alături de celelalte încălcări reținute în baremul inițial.

Fondată este și contestația candidatului prin care se solicită să se rețină o altă încălcare a dispozițiilor procedurale de către judecătorul de cameră preliminară, respectiv în mod greșit s-a

invocat din oficiu, s-a admis și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea tribunalului motivat de faptul că dosarul a fost preluat în faza de urmărire penală de către Parchetul de pe lângă Tribunalul X și, astfel, ar fi trebuit sesizat Tribunalul X pentru a judeca cauza.

Comisia reține că preluarea cauzelor de un alt parchet conform art. 325 C.pr.pen. este specifică fazei de urmărire penală, ulterior sesizarea instanței cu rechizitoriu făcându-se conform normelor de competență generală. Potrivit datelor speței, instanța a fost sesizată cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de vătămare corporală, prevăzută de art. 194 alin. 1 lit. e C.pen., infracțiune ce este de competența judecătorei conform art. 35 C.pr.pen., prin urmare în mod greșit a fost admisă excepția de necompetență materială.

Având în vedere faptul că această greșală nu se regăsește în barem, comisia a admis contestația și a reținut și această încălcare (greșita admitere a excepției de necompetență materială pe motiv că urmărirea penală a fost efectuată de parchetul de pe lângă tribunal) alături de celelalte încălcări reținute în baremul inițial.

B. Cu privire la Subiectul IV, pct. 2

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestația a fost respinsă

Se invocă de către candidat că a considerat inutilă identificarea unei nelegalități subsecvente, odată ce a stabilit caracterul nelegal al măsurii arestului la domiciliu, apreciind că ar putea fi anulat punctajul pentru eroarea anterior identificată.

În concret, apreciază comisia, contestatorul nu invocă anularea acestui răspuns din barem.

Comisia constată ca fiind nefondată critica având în vedere enunțul clar în raport de sarcinile de lucru, obligația fiind de a identifica toate nelegalitățile cu privire la măsurile preventive dispuse prin încheierea din data de 26.08.2022.

C. Cu privire la Subiectul IV, pct. 3

6 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Mai mulți candidați au susținut că o încălcare a normelor de procedură care trebuia evidențiată în barem este aceea că instanța de judecată a acordat în mod greșit cuvântul persoanei vătămate asupra cererii inculpatului ca judecata să aibă loc potrivit procedurii abreviate a recunoașterii învinuirii. În acest sens a invocat dispozițiile art. 375 alin. (1) C.pr.pen., potrivit cărora, dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile art. 374 alin. (4) C.pr.pen., instanța procedează la ascultarea acestuia și a celorlalte părți.

Comisia a apreciat contestația ca fiind neîntemeiată.

În doctrină (G. Bodoronca, *Comentariu în M. Udriou (coord.), Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2020, p. 1985*) se arată că instanța va pune cererea în discuția procurorului, a persoanei vătămate și a părților. S-a arătat expres că

„deși persoana vătămată nu este prevăzută expres în enumerarea făcută de text, posibilitatea acesteia de a pune concluzii rezultă din conținutul alin. (2) al art. 375, în care i se conferă acesteia dreptul de a propune, după încuviințarea cererii, administrarea de probe, precum și din conținutul normei generale, art. 81 alin. (1) lit. b) C.pr.pen., care conferă persoanei vătămate și dreptul de a pune concluzii”. În același sens, a se vedea I. Neagu (coord.), *Drept procesual penal. Partea specială*, Ed. Universul Juridic, București, 2022, p. 138. Tot astfel, V.Văduva, în *N. Volonciu și colaboratorii, Codul de procedură penală comentat*, Ed. 3, 2017, Ed. Hamangiu, p.1092).

Un candidat a arătat că din datele speței rezultă că instanța de judecată, deși a verificat identitatea inculpatului, nu a dispus strigarea cauzei și nici efectuarea apelului părților. Prin urmare, a solicitat ca și această încălcare a normelor de procedură să fie valorificată în baremul de evaluare și notare.

Contestația a fost apreciată ca fiind neîntemeiată. Din expunerea celor petrecute la termenul menționat a rezultat că au fost respectate dispozițiile legale. De asemenea, contextul procesual nu a sugerat necesitatea unei analize a acestui moment, caracterizat mai degrabă de o componentă administrativă, iar nu juridică.

Un candidat a arătat că o încălcare a normelor procesual penale care trebuia să fie punctată este aceea că instanța de judecată l-a citat pe reprezentantul legal al inculpatului minor la data săvârșirii faptei deoarece era major la data sesizării instanței.

Contestația a fost apreciată ca fiind nefondată.

Așa cum se observă din baremul de notare, comisia de elaborare a subiectelor a punctat ca fiind o încălcare a normelor procedurale de către instanța de judecată, dispoziția acesteia de a chema reprezentantul legal al minorului, pentru ca acesta să-și exprime manifestarea de voință cu privire la aplicarea procedurii recunoașterii învinuirii de către inculpatul minor, devenit major la data sesizării instanței. Prin urmare, citarea reprezentantului legal în scopul menționat apare ca fiind o greșeală derivată care nu poate fi valorificată de două ori.

Un candidat mai invocă faptul că în mod greșit nu s-a punctat faptul că în cauză s-a pus în discuție schimbarea de încadrare fără a se efectua o cercetare judecătorească în cauză.

Comisia a apreciat contestația ca fiind neîntemeiată. În primul rând, pentru a pune în discuție o schimbare de încadrare nu este necesară începerea cercetării judecătorești, a se vedea în acest sens disp. art. 377 alin. 4 C.pr.pen. Doar dacă instanța apreciază că este necesară administrarea altor probe, în vederea schimbării încadrării juridice, dispune efectuarea cercetării judecătorești potrivit art. 377 alin. 5 C.pr.pen. Decizia Curții Constituționale nr. 250/2019 invocată de contestator nu are aplicabilitate în speță prin raportare la cele invocate de către acesta, instanța pronunțându-se prin încheiere cu privire la schimbarea de încadrare.

Mai mulți candidați au susținut că o încălcare a normelor de procedură care trebuia valorificată în baremul de notare este aceea că instanța de judecată a procedat la schimbarea încadrării juridice a faptelor înainte de a aduce la cunoștința inculpaților că pot opta pentru judecarea cauzei în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii.

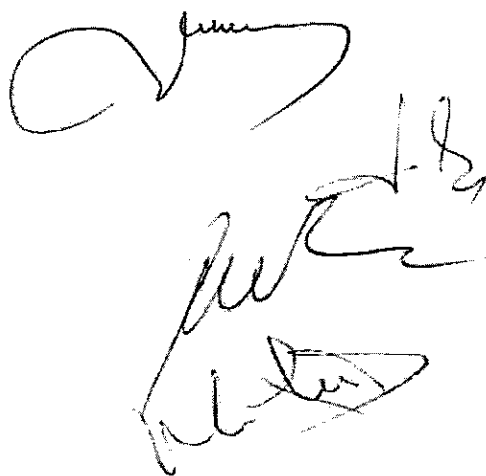
Contestațiile au fost apreciate ca fiind întemeiate.

Din datele speței rezultă că instanța a pus în discuție schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpații au fost trimiși în judecată și a schimbat această încadrare, înainte de a aduce la cunoștința acestora că pot solicita ca judecarea cauzei să se facă potrivit procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii.

Așa cum rezultă din economia dispozițiilor care reglementează judecata în primă instanță, citirea actului de sesizare, aducerea la cunoștința părților și a persoanei vătămate a drepturilor acestora, inclusiv a dreptului inculpaților de a fi judecați în procedura abreviată se situează anterior începerii cercetării judecătorești. Soluția corectă este pronunțarea asupra cererii de aplicare a procedurii simplificate și doar apoi punerea în discuție a unor posibile cereri de schimbare de încadrare, conform art. 377 alin. (4) C.pr.pen. Un argument în acest sens poate fi extras din jurisprudența constantă de dinainte de Decizia Curții Constituționale nr. 250/2019, când instanța se pronunța asupra cererii de schimbare de încadrare odată cu fondul, deci ulterior încuviințării procedurii simplificate (*în acest sens a se vedea G. Bodoroncea, Comentariu în M. Udrioi (coord.), Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2020, p. 1995*).

Comisia a admis contestațiile și a reținut și această încălcare (nerespectarea ordinii privind pronunțarea asupra cererii de aplicare a procedurii simplificate, respectiv punerea în discuție a eventualei schimbări de încadrare juridică) alături de celelalte încălcări reținute în baremul inițial.

Comisia de soluționare a contestațiilor la barem:

The image shows three handwritten signatures in black ink, arranged vertically. The top signature is a large, stylized cursive mark. The middle signature is more complex, with several loops and a long horizontal stroke. The bottom signature is also cursive and appears to be a variation of the middle one.

Lista candidaților care au formulat contestații la barem la Drept penal și Drept procesual penal - proba scrisă de verificare a cunoștințelor juridice la concursul de admitere în magistratură, 2022-2023

Nr. crt.	Nume și prenume	DP	DPP
1	Atarcicov Adrian-Costin	X	X
2	Boescu Anca Maria		X
3	Burcă Florentina Valentina	X	
4	Călin Mihai Alexandru	X	X
5	Mititelu Mihai		X
6	Naiba Maria Cosmina	X	X
7	Pirtea Călin Cornel		X
8	Precub Ilie Cristian		X
9	Savin Daniela		X
10	Stănculescu Emilia Adriana		X
11	Șimon Ioan		X

